

K. BROMBERG

Ultima cursă

DRIVEN # 5

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Prolog

COLTON

— Ry! o strig imediat ce ajung în capul scărilor.

Țin în mână biletul pe care mi l-a lăsat pe masă. *Momentul tău nimic-în-afară-de-cearșafuri începe acum*, scrie pe el. Gândurile și gesturile îmi sunt mânate de curiozitate.

Mă rog, de curiozitate și de imaginea ei așteptându-mă, goală. Dar am avut o zi de rahat, așa că prefer să nu-mi forțez norocul așteptându-mă la un asemenea miracol. Din fericire, pentru bărbați, speranța moare ultima.

Se aude SoMo cântând în boxe în timp ce urc pe terasa de sus, unde s-a petrecut primul nostru moment *nimic-în-afară-de-cearșafuri*, acum câteva secole. *Isuse Hristoase*. Mi se-nmoaie genunchii când dau cu ochii de Rylee. Stă întinsă pe un șezlong, îmbrăcată cu o chestie neagră din dantelă pentru care nici n-am ochi, dat fiind că e suficient de transparentă cât să observ că nu poartă absolut nimic pe dedesubt. Are părul strâns în vârful capului, buzele nerujate, genunchii desfăcuți și picioarele de o parte și de alta a fotoliului. Caut să ajung cu privirea la detaliul dintre coapsele ei, dar ceva îmi distrage atenția. Îmi dau seama că poartă pantofi cu tocul înalt.

Băăăga-mi-aș! Aproape că simt deja în spinare înțepătura tocurilor când mă va cuprinde cu picioarele. Iar asta e o durere pe care orice bărbat o suportă cu plăcere.

— Hei, spune cu vocea aceea ușor răgușită a ei care-mi ajunge direct în suflet, în pantaloni și-n fiecare fibră a corpului.

Un zâmbet prefăcut sfios îi joacă pe la colțurile buzelor, în timp ce îngustează ochii, bate dintr-un picior și ridică o sprânceană la mine.

— Văd că ai găsit biletul meu. Mă bucur că ți-ai dat seama unde mă găsești.

— Iubito, și orb de-aș fi, și surd, tot te-aș găsi. Ar fi imposibil să uit noaptea aia.

— Sau dimineața care a urmat, spune, și, la dracu', așa e. Și dimineața a fost de pomină.

Sex somnoros. Sex când nu ești treaz de-a binelea. Sex la răsărit. Cred că le-am încercat pe toate. Și nu numai. Și-mi place la nebunie roșeața care-i urcă în obraji amintindu-și. Soția mea, o pisicuță sexy, care mă așteaptă de la serviciu în dantele și pantofi cu toc, se rușinează. Nu-mi scapă ironia situației. Îmi place că poate fi așa de dragul meu, deși știu că, în ciuda încrederii în sine, tot se mai simte un pic stânjenită.

— Un bună dimineața pe cinste, încuviințez eu fixând-o din priviri.

E frumoasă de te lasă cu gura căscată întotdeauna, dar în seara asta are ceva necunoscut mie, ceva diferit, ceva care n-are nimic de-a face cu dantelele. Nu pot să-mi dau seama ce e, dar îmi taie respirația.

Rahat, ce-mi scapă? Mă trece un fior de panică. Dacă am uitat ceva important? Să fie vorba de vreo dată care trebuie semnată cu roșu în calendar să nu uite bărbatul de ea? Verific în minte lista cu suspectii principali: nu e aniversarea noastră, nu e ziua ei.

Trec, deci, la alte chestii pe care bărbații nu le observă de obicei. Nu și-a schimbat nuanța părului. Probabil și-a luat niște lenjerie nouă. Sau nu? Dracu' știe. Și dacă da, e, oare, posibil ca o bucată de dantelă să-i transforme complet înfățișarea?

Pfff. Că mie mi-o schimbă, dar din cu totul alte motive.

Ce altceva să fie, Donavan? Fă-ți curaj și întreab-o direct. Scapă de ghicit și de problemele pe care le-ai avea dacă nu e ce crezi tu și o să-i rănești sentimentele. N-ai nicio nevoie să trezești la viață hormonii care abia i s-au potolit după atâția ani de tratamente de rahat pentru fertilitate, s-o ia razna din nou.

— Ai ceva diferit...

Las propoziția neterminată, să o încheie ea.

Dar nu mușcă momeala, bineînțeles. Ar fi trebuit să știi că soția mea e mai deșteaptă de-atât. O să mă facă să transpir ca să aflu răspunsul, așa că ne limităm să ne uităm unul la celălalt într-o bătălie mută a voințelor. Apoi surâsul ei se lărgeste, devenind un zâmbet până la urechi.

Dă-mi un indiciu, Ry.

Dar nu. N-o s-o facă. Măcar atâta lucru ghicesc și eu. Mai bine mă bucur de priveliște: decolteu, dantelă, multă piele goală și alte chestii între care abia aștept să intru. Rânjetul de pe chipul ei îmi spune că știe exact ce-mi trece prin minte. Apoi mă privește direct în ochi. Când privirea indică spre masa de lângă ea, îmi oferă, în sfârșit, ceva de care să mă agăț.

Masa e plină de cutii cu mâncare chinezească de la restaurantul nostru preferat. O frapieră din care se ițesc găturile câtorva sticle, farfurii de unică folosință și bețișoare într-o parte. Sincer să fiu, eram așa ocupat să mă uit la ea că nici masa n-am observat-o.

Dar acum c-am făcut-o, simt că-mi chiorăie mațele.

— Ți-am luat felurile tale preferate, spune ea jucându-se cu marginea dantelei, iar privirea mi se-ntoarce la v-ul dintre coapsele ei, unde e negru și nu pot vedea nimic. Nu că n-aș încerca.

— Sper că ți-e poftă de niște mâncare chinezească. M-am gândit să mâncăm pe terasă.

Nu-mi pot reține rânjetul care-mi iluminează fugar chipul. Poftele la care mă gândesc eu nu au nimic de-a face cu mâncarea chinezească. Și după modul în care-și țuguie buzele, știe perfect și ea la ce mă gândesc. Și, da, mi-o fi foame, dar în clipa asta mâncarea e ultimul meu gând, alt gust mi-aș dori să simt pe limbă în clipa asta.

— Știu că ai muncit mult, te-ai stresat pentru cursa de săptămâna viitoare. Sonoma a fost întotdeauna un circuit dificil pentru tine..., așa că m-am gândit să te alint cu o întâlnire fierbinte cu soția ta cea sexy, continuă ea, ridicând din sprâncene, tentându-mă și ațâțându-mă în același timp.

Mă tachinează, afurisita.

— Și soția mea cea sexy crede că atunci când ea mă-ntâmpină pe terasă, îmbrăcată atât de provocator, mie-mi mai arde de cină, bere rece sau de apusul pe care-l vom admira în timp ce mâncăm? Întreb traversând spațiul care ne desparte pentru că nevoia s-o ating e din ce în ce mai puternică, cu fiecare secundă care trece.

— Pentru început..., da.

— Îmi plac începuturile.

Întind mâna s-o mângâi pe claviculă. După tot acest timp, mi se pare la fel de atrăgător ca la început modul atât de senzual în care corpul ei se mișcă imperceptibil când îl ating, șoptindu-mi că și ea mă dorește cu aceeași intensitate cu care o doresc eu.

— Și-mi place și desertul..., spun târăganat.

Aerul se umple de tensiune sexuală în timp ce mă las în genunchi între picioarele ei. Dacă-și imaginează că scapă neregulată bine de tot când mă așteaptă așa, e nebună. N-o să plecăm de pe terasă înainte s-o fac.

— Dar ai uitat un detaliu foarte important.

Ochii de culoarea violetelor se dilată când mă aplec asupra ei.

— Și anume? Întreabă cu vocea întretăiată.

Toți nervii mei sunt conectați la inflexiunea aceea din glasul ei.

— Ai uitat să-ți săruți soțul de bun-venit.

Zâmbește nițel, înainte să-și aplece capul cât să fim gură lângă gură.

— Hmm, atunci permiteți-mi să repar imediat greșeala, *domnule*, spune ea, știind al dracului de bine că apelativul ăla mă va excita și mai tare.

Rahat. De parcă ar fi nevoie de să mă mai stimuleze altfel. Doar e vorba de Rylee, nu?

Nu mai apuc să-mi termin gândul despre ce i-aș face eu în timp ce ea îmi spune „domnule”, că se apleacă și se lipește de mine. Și, da, pe toți dracii, o vreau toată în clipa asta, dar o să mă mulțumesc și cu firmituri. În plus, felul în care mă sărută este afurisit de sexy. Este genul ăla de sărutare care le place bărbaților, deși urăsc să admită asta: moale și lent, care te face să ți se strângă testiculele, urcând apoi, cu un fior, până la ceafă. Sărutarea aceea care precedă momentul în care-i rup chiloții, dominat de o singură nevoie: să mă adâncesc în păsărica ei strânsă și fierbinte.

Când se retrage, punând capăt sărutului, gem nemulțumit și-mi strâng mâinile în pumn ca să mă-mpiedic s-o iau s-o lipesc la loc de mine. Sunt gata să renunț la mâncare, nu contează cât de foame mi-e.

— E mai bine acum? întrebă ea, obraznică, privindu-mă seducător.

— Hmm..., ar mai fi câteva părți ale corpului care ar trebui primite acasă cum se cuvine.

Îmi rețin un rânjel pentru că-mi place prea mult când e așa. Îndrăzneată. Sexy. A mea. Când se leapădă de modul ei rezervat de a fi, doar în preajma mea.

— Of, sărmanul de tine, un soț așa neglijat, spune, tuguind sexy buzele în timp ce-și plimbă degetele pe coapsa mea.

Îi urmăresc mâna urcând și penisul meu se umple de dorința de a le vedea mișcându-se mai repede, mai sus.

— Promit că o să le spun bun-venit așa cum se cuvine și celorlalte părți, dar mai întâi... *trebuie să mănânci.*

Pe bune? Mi-a stricat toată distracția. Crede c-o las să mă seducă și să mă pipăie așa ca să-mi bage un pachetel primăvară în gură apoi? Doar mă cunoaște, nu? Știe că nu nici cătușele nu mă țin când e vorba de ea. Mă rog, asta dacă nu le poartă ea, legată de pat.

— Mă provocă.

O țintuiesc cu privirea apucând-o în același timp de mână. Și i-o pun exact acolo unde-i e locul: deasupra erecției mele.

— De ce să mai așteptăm? Hai să-ncepem cu desertul.

— Nu-ți merge, Ace. Și se răcește cina.

Mă cuprinde de testicule, zgâriind ușor cu unghiile, făcându-mă să-mi las capul pe spate și să gem. Și profită să-și smulgă mâna dintr-a mea.

— La masă.

— Ce rea ești.

Râd. Ce altceva să fac? Femeia asta m-a apucat de boașe, ca-ntotdeauna. Mă uit lung la ea, zâmbind incredul, și-mi târăsc picioarele spre marginea șezlongului.

— Nu-i corect să mă aștepți îmbrăcată așa și-apoi să te aștepți să mă concentrez la niște pui Kung Pao.

— Dar e preferatul tău, spune ea, jucăuș.

Cu gesturi hotărâte, începe să desfacă ambalajele.

Da, mi-e foame, recunosc, dar nu de mâncare chinezească.

Mă-ntind după ea și-o trag la mine, cu spatele pe pieptul meu și trupul cald lipit de al meu mă face să mă încăpățânez și mai abitir. Decid că îmi place mai mult mâncarea chinezească reîncălzită. Și, dacă e după mine, exact asta se va și întâmpla.

— Ba pardon. Tu ești preferata mea, murmur cu buzele lipite de umărul ei, simțind cum bucele mă gâdilă pe obraz și parfumul vanilat îmi umple nările.

Trupul soției mele, doamna trebuie-să-respectăm-întotdeauna-programul, se tensionează la început, dar când o sărut în locul acela de după ureche, care de obicei îi face hainele să cadă singure de pe ea, corpul i se topește în brațele mele, relaxându-se.

— Vreau să începem cu desertul.

— Mereu sfidezi regulile, oftează ea, trecându-și degetele printre ale mele, lipindu-și-le pe piept.

Încearcă să găsească un mod de a mă ține în frâu, știind bine că o să mă ațâțe și mai rău. Întotdeauna obțin doza mea de ea, fără excepție.

— Mai m-ai fi iubit dacă nu eram așa?

— Ai dreptate.

— Ce zici să facem un compromis?

— Compromis? întrebă ea, prefăcându-se șocată că-mi iese așa ceva din gură când e vorba de sex.

— Da, adică tu-mi dai ceva mie și eu ceva ție.

— Cred că ce vrei tu să-mi dai și ce vreau eu să-ți dau sunt două chestii complet diferite, mă provoacă ea. Nu uita că știu ce-ți poate pielea, Donavan. Știi c-ai vrea să joci murdar...

— Normal că da, mai ales când vreau să fac sex cu tine.

Zâmbește și clatină din cap la mine.

— Dar eu am un plan.

— Tu ai mereu un plan, spun râzând exasperat. Pui pariu că planul meu e mai bun ca al tău?

— Pune-mă la-ncercare, replică ea, și-abia apoi își dă seama ce-a zis.

Hohotele pe care încearcă să și le rețină vibrează de pe spatele ei și ajung la mine în stomac.

— Ce zici dacă mai întâi facem sex și-apoi mâncăm? sugerez eu, conștient că o fac să-și piardă mințile.

Râsul ei umple aerul din jurul nostru, dar, pentru prima dată de când am ajuns acasă, simt ceva diferit în tonul ei.

Nici n-apuc să-ncerc să pricep despre ce e vorba că-mi spune:

— Nu. Nu ăsta e planul. Și nu vom cădea la niciun compromis. Mai întâi mâncare, apoi sex, zice Rylee îndepărtându-se să se-ntoarcă cu fața la mine.

Își încrucișează brațele pe piept și dă din cap, încercând să mă ia tare.

— Îmi place când ești așa exigentă. Mă aplec spre ea cu o jumătate de zâmbet pe buze, știind deja că o scot din sărite.

Mijește ochii la mine și parcă-i văd roțițele din cap învârtindu-se. Caută un mod să negocieze ca să obțină ce vrea. Și nici în ruptul capului nu reușesc să-mi dau seama despre ce e vorba. Am fost așa absorbit cu munca – am doar câteva puncte în fața lui Luke Mason la Sonoma și toate rahaturile pe care le implică treaba asta – încât, în mod evident, am ratat ceva.

— Se pare că suntem în impas, spune apoi ea.

Hotărârea, pe care reușisem să i-o clatin nițel, i-a revenit pe chip. Dar eu sunt mai mult decât pregătit de acțiune.

— Norocul meu că nu cedez ușor, spun ridicând din sprâncene la ea, apoi privind în jos, la lenjeria pe care o poartă.

Nu cedez decât după ce te simt sub mine, iubito.

— O, știu, Ace, dar cred că ar trebui să lăsăm în seama prăjiturilor cu răvașe următorul pas pe care-l vom face.

Ochii îi strălucesc sfidător, iar eu râd, pentru că mi se pare ridicol.

— Prăjiturile cu răvașe? Despre ce vorbești acolo?

— Păi n-ai zis că vrei să-ncepi cu desertul? Eu nu fac altceva decât să accept un compromis cu tine, spune, fâlfâind din gene.

— Nu genul ăla de desert.

Nu-mi rămâne de făcut decât să scutur din cap la ea și la sugestia ei stupidă, dar, la dracu', accept orice ajutor la îndemână ca să accelerez procesul ăsta și apoi să-l încetinesc cu ea. Dacă stau să mă gândesc mai bine, aș putea chiar folosi unul dintre mesajele alea idioate în avantajul meu. *Fie! Să-i dăm drumul, Ryles.*

— E ridicol, dar tu ai pus asta la cale, așa că te las pe tine să dictezi regulile. Și să sperăm că pe biletele alea scrie că trebuie să faci sex nebun cu soțul tău.

Chipul ei se luminează și zâmbeste cu gura până la urechi. Se apleacă, oferindu-mi minunata priveliște a decolteului ei și începe să scoțească prin punga de plastic de pe masă. Atenția mi se concentrează asupra sfârcurilor rozalii vizibile prin materialul subțire până când Rylee începe să-mi bălângăne punga în fața ochilor cu un zâmbet arogant pe chip.

Știe exact ce face, și n-are nici cea mai mică rușine s-o facă în timp ce eu îmi înfig limba în obraz, dându-mi timp, lăsând-o să se bucure de moment.

— Doar trei? întreb când le pune pe masă. Cum alegem cine are dreptul la al treilea?

— Dacă tot învățăm cum să facem un compromis..., spune ea târăganat, împungându-mă cu cotul în coaste.

Dar în clipa în care dă să se-ndepărteze, o prind de braț, o trag lângă mine și o sărut încet pe buze. Că a trecut prea mult timp decât n-am sărutat-o. Mă respinge când încerc să-i strecor limba între buze.

— Încerci să mă convingi să-ți las a treia prăjitură, Donavan?

— A funcționat? La bărbați speranța moare ultima.

— Poftim. Începe tu, spune, fără să-mi răspundă și-mi bagă o prăjitură sub nas, ținând-o de celofanul în care e ambalată.

Când o iau, se așază în poala mea, cu genunchiul îndoit, oferindu-mi vedere perfectă spre păsărica ei. Cu o singură privire reușesc să identific fâșia de păr de-acolo de jos, și, pe toți dracii, asta mă-ncinge și mai rău.

Mă rog zeilor prăjiturilor chinezești să aibă milă. Aici e nevoie de sex.

— Bine. Să vedem, spun, scoțând prăjitura din punguța ei, rupând-o cu un gest dramatic sperând să fie un mesaj de care să mă pot folosi. Scot bucățița rulată de hârtie și clatin din cap citind cuvintele. Serios? Mai bine de-atât nici nu se putea.

— Ce scrie? întrebă ea.

— *A fost o cursă lungă, dar ai trecut, în sfârșit, de linia de finis.*

Ridic ochii și văd că e la fel de amuzată ca mine.

— Eu zic că mesajul se potrivește, spune ea, privind gânditoare hârtia.

— Mă-ntreb la ce cursă s-o referi?

— La *viață*? Ridic din umeri. Dracu' știe.

Râde, jucându-se cu prăjitura pe care o ține în mână. De ce e așa emoționată, dintr-odată?

— Știu că încerci să-ți dai seama cum te poate ajuta asta să ajungem la sex, dar, sincer, n-o să te ajute. Nici cum.

Rahat. Are dreptate. N-are cum să m-ajute s-o conving să facem mai întâi sex și-apoi să mâncăm, pentru că am trecut deja proverbiala linie de finis, deci nu e de bun augur.

— Rahat! Asta înseamnă cină 1, sex 0. Nu fi imper-tinent, Donovan. Sunt pregătit pentru o revenire în forță, spun. O îndemn cu un gest să-și desfacă prăjitura în timp ce eu mușc dintr-a mea, trăgând speranță că jocul ăsta de

copii se va încheia curând, deși mi se pare distractiv în același timp.

— Rândul tău.

Doamne, ce nu fac eu pentru nevasta mea!

— Bine, spune ea rupând prăjitura și privind lung mesajul. *Scrive numerele tale norocoase sunt șase, nouă și șaisprezece.*

Ridică ochii de pe bilet, ferindu-și privirea și-și mușcă buza de jos.

— Nu-nseamnă nimic deosebit. Nu mai scrie nimic altceva? întreb, luându-i hârtia din mână.

Mda. Asta scrie. O fi o greșeală de tipar sau ceva, dar, la dracu', e bun mesajul pentru că mă pot folosi de el.

— Fain! ăsta e sex 1, cină o pentru că scrie că numerele tale norocoase sunt șase și nouă..., șaiszeci și nouă. Și, ghici ce? Îmi place să fac chestii care au legătură cu numărul ăsta...

— Ești incorigibil, spune ea, împingându-mă în piept în joacă.

Doar că apoi face un gest care nu-i stă în fire: își înfinge mâna în tricoul meu și mă trage la ea. Doar câțiva centimetri ne despart fețele. Îi simt căldura respirației pe buze, dar are o expresie care mă-mpiedică s-o sărut.

Și eu nu mă abțin niciodată când vreau s-o sărut.

— Ce e? întreb.

Dar ea se limitează să clatine din cap, clipind ca să scape de lacrimile din ochi, deși chipul îi este zâmbitor.

— Vorbește cu mine, Ry. Ce s-a întâmplat?

Îi cuprind obraji în palme așteptând să-mi explice. Când văd lacrimi intru dracului în panică. Cum de-am ajuns de la sexy, la flirt, la amuzant și apoi la lacrimi?

— Mă comport prosteste, spune ea, clătinând din cap de parcă ar vrea să scape de lacrimile din ochi.

Cred că simte că începe să mă cuprindă panica, pentru că-și lasă capul în palma mea și-apoi mi-o sărută.

— Te iubesc.

Are vocea tandră, își mișcă buzele pe ale mele și ceva în tonul ei îmi face inima s-o ia la goană.

— Și nu oricum, ci cu fluturi în stomac și până peste urechi... Atâta tot.

Cuvintele ei sapă adânc, în locuri cărora rareori le-am dat atenție în ultima vreme: afurisitul de abis în care trăiesc demonii din copilăria mea. Demonii care dictau legea în viața mea înainte să apară Rylee, afurisit de perfectă și altruistă, care mi-a făcut lumină în întuneric cu iubirea ei, alungând dubiile care scot capetele urâte le iveală din când în când.

Mă dau mai pe spate, să mă asigur că femeia aceasta care înseamnă tot afurisitul de univers pentru mine, este cu adevărat bine. Pentru că, dacă nu e, o să mut munții din loc să mă asigur că va fi. Când dă din cap că e bine, mușcându-și buza de jos, îi trec degetul mare peste urma pe care a lăsat-o dintele și-ncerc să înveslesc un pic atmosfera.

— Pentru o clipă m-ai băgat în sperieți. Credeam că ești supărată c-o să facem 69, ceea ce m-ar fi rănit de moarte, dat fiind c-am făcut deja treaba aia cu „până moartea ne va despărți” și mie chiar îmi place 69.

— La care te pricepi foarte bine și care rămâne parte din joc, spune ea, făcându-mi cu ochiul.

Se mușcă de interiorul obrazului privind spre cea de-a treia prăjitură, pe care o țin eu în mână, și apoi din nou la mine. Ceea ce mă mai liniștește, dar sunt sigur că, totuși, are ceva.

— Poftim, spun, întinzându-i prăjitura, sperând să-mi îndrept greșeala, pe care nici măcar nu sunt sigur dac-am făcut-o.

— Nu, deschide-o tu. Mi-o dă înapoi, zâmbind din nou. E meciul de departajare.

Când încerc s-o conving să ia ea prăjitura, mi-o împinge în mână și face un pas înapoi.

— Sex înainte de cină, sex înainte de cină, repet într-una și ne hlizim amândoi.

Dar râsul îmi moare pe buze când citesc mesajul, încercând să pricep. *OVbunEN*.

Ce dracului?! Îl mai citesc o dată înainte de-a ridica privirea la Ry. Și când o văd așa, ochii plini de lacrimi, cu zâmbetul acela până la urechi pe buzele perfecte, mi se taie respirația. Și dintr-odată, fiecare detaliu se așază la locul lui.

Totul se mișcă la ralanti, gândurile, respirația, viziunea, totul, mai puțin inima mea. Pentru că bubuie ca un afurisit de tren marfar când mă uit iar la mesajul scris pe bilețul și apoi din nou la ea.

Imposibil.

N-are cum.

— *E adevărat?* întreb.

Nici eu nu-mi recunosc uluiala din voce când o-ntreb despre singurul lucru la care nu mai speram să avem o șansă.

Prima lacrimă îi alunecă pe obraz și ne privim în ochi îndelung, ceea ce, spre deosebire de alte dăți, nu mă mai face să intru în panică.

— *E adevărat,* șoptește.

Uimirea se transformă în cea mai afurisit de frumoasă realitate. De când mă știu eu.

OVbunEN.

Chifla e în cuptor.

— *Ești însărcinată?*

Nu-mi vine să cred că mă aud spunând asta, în timp ce-o trag lângă mine și o așez în poală.

Nu reușește să articuleze un răspuns, așa că dă din cap, cu obrații acoperiți de lacrimi și brațele în jurul gâtului meu. Și, Doamne, cum îi simt degetele înfipite în carnea spinării, parcă niciodată n-am fost atât de aproape. Nici măcar când sunt în ea.

Cu o mână îi înconjur ceafa și cu cealaltă mijlocul. Nici aerul nu vreau să ne despartă când ne ținem așa, strâns, unul pe celălalt pe această terasă plină de amintirile primelor noastre dăți. Acum, faptul că mi-a spus-o tocmai aici, devine perfect logic.

Îmi ascund fața în pielea gâtului ei. Și dacă până acum am crezut că inima și sufletul meu erau deja întru totul ale ei, mă-nșelam amar. Pentru că acum, în clipa asta, mă simt mai aproape de ea ca niciodată. Afurisita mea de Rylee.

Gândul mi se duce înapoi, la anii de agonizante tratamente de fertilitate, când emoțiile se-ncingeau, iar speranța se transforma întotdeauna în inimi frânte. Anul trecut, când am ajuns la concluzia că eu și cu ea nu vom putea procrea niciodată în mod natural, Rylee s-a rățăcit o vreme. Și, da, la dracu', toate astea au pus presiune asupra mariajului nostru, dar ce m-a devastat și mai profund a fost s-o văd pe ființa pe care o iubesc mai mult decât orice pe lume cum se pierdea puțin câte puțin în fiecare zi, iar eu nu puteam face nimic s-o ajut.

Sentimentul de neputință care m-a încercat în perioada aceea grea.

Mă-ndepărtez puțin, cât să-i cuprind fața cu mâinile tremurânde și parcă nu a fost niciodată mai frumoasă ca-n clipa asta: ochii plini de viață, un zâmbet strălucitor pe buze, o bucățică de noi doi crescând în ea.

— O s-avem un copil, șoptește.

Și chiar dacă știam deja, când o aud spunând-o, mi se taie respirația și simt cum inima mea face o tumbă.

— Nouă iunie. Șase. Nouă.

In-cre-di-bil.

În sfârșit, am reușit să trecem linia de finiș la care nu credeam să mai ajungem.